

Írta: Silvia H. Allred

első tanácsos a Segítőegylet általános elnökségében

A tanítványság lényege

Amikor másokkal való törődésünk hajtóerejévé a szeretet válik, akkor szolgálatunk a tettekre váltott evangélium lesz.

Az Úr az idők kezdete óta azt tanítja, hogy csak akkor válhatunk az Ő népévé, ha egy szív leszünk és egy elme.¹ A Szabadító azt is kifejtette, hogy két nagy parancsolat van a törvényben: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből”, és „szeresd felebarátodat, mint magadat”². Végül nem sokkal az egyház megszervezése után az Úr azt parancsolta a szenteknek: „[M]eg kell látogatnotok a szegényeket és a szűkölködőket, és a segítségükre kell sietnetek...”³

Mi az a közös szál, amely végigfut ezeken a parancsolatokon? Az, hogy szeretnünk és szolgálnunk kell egymást. Jézus Krisztus igaz egyházában tulajdonképpen ez a tanítványság lényege.

Az egyház jóléti programjának 75. évfordulóját ünnepeelve eszünkbe jut a jólét célja, ami az, hogy segítsen az egyháztagoknak önellátóvá válniuk, hogy törődjön a szegényekkel és a szűkölködőkkel, és szolgáljon. Az egyház úgy rendezte össze az erőforrásait, hogy segítsen tagjainak gondoskodni önmaguk, családjuk és mások fizikai, lelki, társadalmi és érzelmi jólétéről. A püspök hivatala különleges megbízással rendelkezik a szegényekről és a szűkölködőkről való gondoskodás, valamint annak terén, hogy ezekkel

az erőforrásokkal ellássa egyházközsége tagjait. Erőfeszítéseiben segítik a papsági kvórumok, a Segítőegylet, és leginkább a házi- és látogatótanítók.

A Segítőegylet mindig is fontos eleme volt a jólétnek. Amikor Joseph Smith próféta 1842-ben megszervezte a Segítőegyletet, azt mondta a nőknek: „Mostantól fogva jobb napoknak néznek elébe a szegények és a szűkölködők”⁴. Elmondta a nőtestvéreknek, hogy az egylet feladata, „hogyan segítse a szegényeket, a nélkülözőket, az özvegyeket és az árvákat, valamint minden jótékony cél gyakorlása. [...] Olajat és bort fognak önteni a gyötörődők megsebzett szívére; fel fogják szárítani az árvák könnyeit, és megörvendeztetik az özvegyek szívét...”⁵

Azt is kijelentette, hogy az egylet „jó cselekedetekre buzdíthatja a fivéreket azáltal, hogy gondoskodnak a szegények szükségleteiről, keresik azokat, akikkel jóságos szeretetet gyakorolhatnak, és kielégítik szükségleteiket, elősegítik a közösség erkölcsének javítását, és erősítik annak erényeit...”⁶

Az egyházban ma a férfiak és a nők közösen segítenek azoknak, akiknek szükségük van erre. A papságviselők elengedhetetlen támogatást nyújtanak azoknak, akiknek lelki útmutatásra és segítségre van szükségük. Az ihletett házitánítók életet áldanak meg,

és minden családi egység számára elérhetővé teszik az evangélium áldásait. Ezenfelül akkor is rendelkezésre bocsátják erejüket és tehetségeiket, amikor például segítenek egy családnak a ház körüli javításokban, a költözködésben, avagy egy fivérüknek abban, hogy munkát találjon.

A segítőegyleti elnökök meglátogatják az otthonokat, hogy a püspök számára felmérjék a szükségleteket. Ihletett látogatótanítók őröködnék a nőtestvérek és családjaik felett, és törődnek velük. Amikor gyorsan van szükség valamire, akkor gyakran ők jutnak eszünkbe először. A segítőegyleti nőtestvérek ételt készítenek, könyörületes szolgálatot nyújtanak, és próbatételek idején állandó támaszt jelentenek.

Az egyház tagjait világszerte megörvendeztetették a mások szolgálatára nyíló lehetőségek a múltban, és ez most is így van. Összehangolt erőfeszítéseink enyhülést hoznak a szegényeknek, az éhezőknek, a szenvedőknek és az elkeseredetteknek, és ez által lelkeket mentenek meg.

Minden püspöknek rendelkezésére áll az Úr tárháza, melyet azok a „hithű egyháztagok hoznak létre, akik idejüket, tehetségeiket, képességeiket, könyörületességüket, anyagi és pénzügyi javaikat a püspöknek adva törődnek a szegényekkel és építik fel Isten királyságát a földön”⁷. Mindannyian hozzájárulunk az Úr tárházához, amikor fizetjük a böjti felajánlásainkat és minden erőforrásunkat a püspök rendelkezésére bocsátjuk, hogy segítse a szűkséget látókat.

Bár a világ gyorsan változik, a jóléti tantételek nem változnak az idő múlásával, mert Istentől ihletett, kinyilatkoztatott igazságokról van szó. Amikor az egyház tagjai és családjuk minden tőlük telhetőt megtesznek saját maguk fenntartásáért és mégsem

tudják kielégíteni az alapvető szükségleteiket, az egyház készen áll a segítségnyújtásra. A rövidtávú szükségleteket azonnal kielégíti, majd tervet készít, hogyan segíthet az illetőnek önellátóvá válni. Az önellátás annak képességét jelenti, hogy gondoskodni tudunk saját magunk és családunk lelki és fizikai szükségleteiről.

Ahogy növeljük önellátásunk szintjét, úgy növeljük a képességünket, hogy segítsünk másoknak és szolgáljuk őket úgy, ahogyan azt a Szabadító tette. A Szabadító példáját követjük, amikor szolgálunk a szűkölködőknek, a betegeknek és a szenvedőknek. Amikor másokkal való törődésünk hajtóerejévé a szeretet válik, akkor szolgálhatunk a tettekre váltott evangélium lesz. Az evangélium, annak legnehezebb pillanatában. Tiszta vallás.

Különböző egyházi feladatokban alázatossá tett, mikor láttam, milyen szeretetet és törődést tanúsítanak nyájuk iránt a püspökök és a segítőegyleti vezetők. Amikor az 1980-as évek elején cöveki segítőegyleti

elnökként szolgáltam Chilében, az ország gazdaságilag épp mélyponton volt, és 30 százalék volt a munkanélküliségi arány. Tanúja voltam, hogyan jártak széjjel „jót tévén”⁸ a hősies segítőegyleti elnökök és a hithű látogatótanítók ilyen ádáz körülmények között. A Példabeszédek 31:20 szentírását jelenítették meg: „Markát megnyitja a szegénynek, és kezeit nyújtja a szűkölködőknek.”

Olyan nőtestvérek, akiknek családjai is igen kevéssel rendelkeztek, állandóan azokat segítették, akikről úgy gondolták, hogy még nagyobb szükségüket szenvednek. Akkor értettem meg világosabban, mit látott a Szabadító, amikor a Lukács 21:3–4-ben azt mondta:

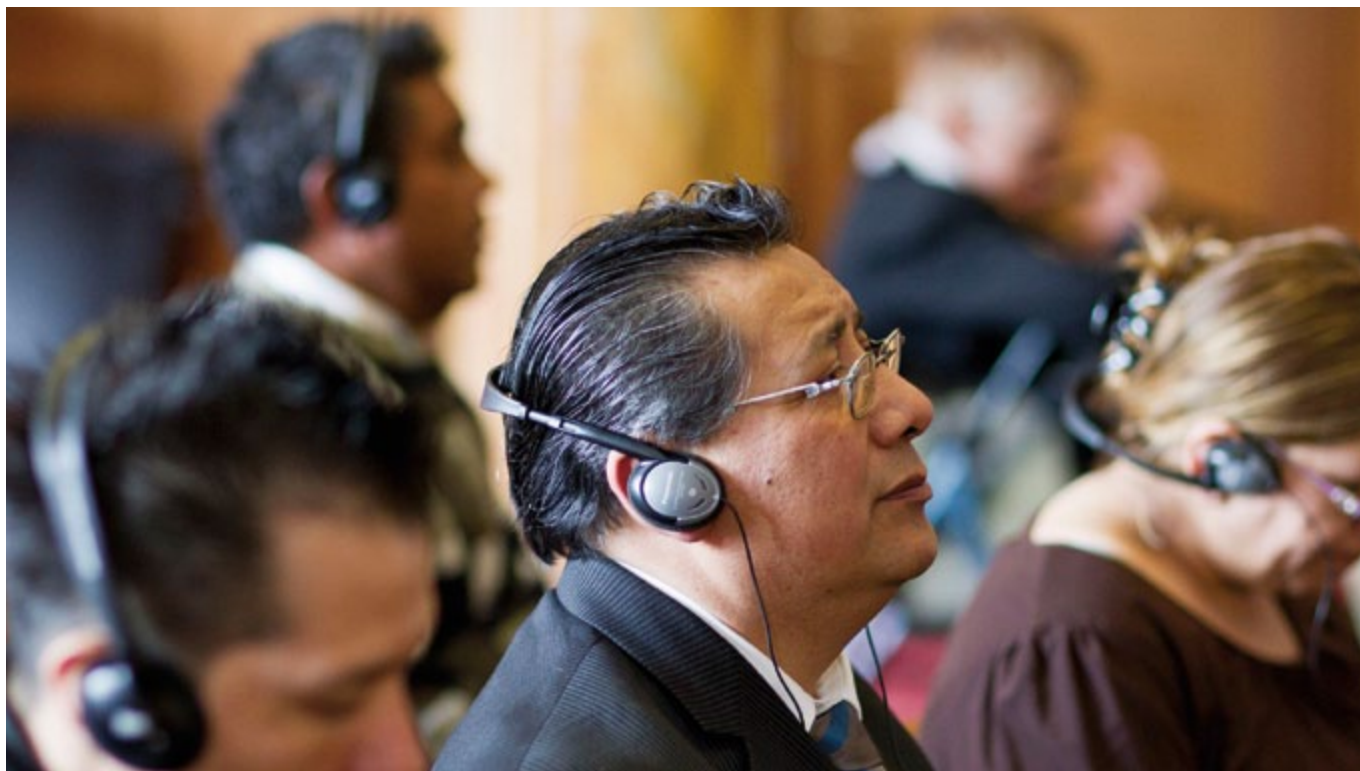
„Igazán mondom néktek, hogy e szegény özvegy mindenkinél többet vete:

Mert mind ezek az ő fölöslegükből vetettek Istennek az ajándékokhoz: ez pedig az ő szegénységéből minden vagyonát, a mije volt, oda veté.”

Néhány évvel később ugyanezt

tapasztaltam cöveki segítőegyleti elnökként Argentínában, amikor hiperinfláció érte az országot, és az abból eredő gazdasági összeomlás sok hű egyháztagunkra csapást mért. Aztán újra megtapasztaltam ezt, amikor nemrég Kinshasában jártam, a Kongói Demokratikus Köztársaságban, majd Antananarivóban Madagaszkáron, és Bulawayóban Zimbabwéban. Az egyházközségi tagok, különös tekintettel a segítőegyleti nőtestvérekre, mindenhol továbbra is építik a hitet, erősítik az egyéneket és a családokat, és segítenek azoknak, akik segítséget látnak.

Megdöbbenő, ha belegondolunk abba, hogy egy egyházi elhívással rendelkező alázatos férfi- vagy nőtestvér beléphet egy szegénységgel, bánattal, betegséggel vagy elkeseredettséggel küszködő otthonba, és békét, enyhülést és boldogságot vihet abba. Függetlenül attól, hogy hol van az egyházközsége vagy a gyülekezete, mennyire nagy vagy kicsi az adott csoport, világszerte minden egyháztagnak lehetősége nyílik erre. Naponta

megtörténik ez, valahol akár most, ebben a pillanatban is.

Karla két gyermek ifjú édesanyja. Férje, Brent, késő estig dolgozik, és naponta egy-egy órát utazik munkába menet és jövet. Az édesanya nem sokkal második kislányuk születése után a következő élményt mesélte el: „Azon a napon, amikor elhívást kaptam, hogy tanácsosként szolgáljak egyházközösségem Segítő-egyletében, úgy éreztem, sok minden szakadt rám hirtelen. Hogyan vállalhatnám annak felelősségét, hogy segítsek gondoskodni a nőtestvérekről az egyházközösségemben, amikor azt is alig tudom megoldani, hogy eleget tegyek két szerepkörömnek feleségként, valamint egy nagyon mozgékony kétéves és egy újszülött gyermek édesanyjaként? Míg ezekkel az érzésekkel küszködtem, a kétéves gyermekem megbetegedett. Nem tudtam biztosan, hogyan lássam el őt is és a kisbabát is egyszerre. Ekkor váratlanul felbukkant az ajtóban Wasden nőtestvér, az egyik látogatótanítóm. Felnőtt gyermekek édesanyjaként pontosan tudta, mivel segíthet. Megmondta, mit kell tennem, és elment a patikába, hogy vegyen

néhány dolgot. Később elintézte, hogy valaki kimenjen a vasútállomáshoz a férjem elé, hogy hamarabb hazaérhessen és segíthessen nekem. Amit tett – úgy gondolom, a Szentlélek készítésére –, valamint a szolgálatkészsége, pontosan az a megerősítés volt, melyet az Úrtól vártam, hogy segítsen majd új elhívásom betöltésében.”

Mennyei Atyánk szeret minket, ismeri egyedi körülményeinket és képességeinket. Bár naponta imában az Ő segítségét kérjük, általában egy másik személyen keresztül elégíti ki a szükségleteinket.⁹

Az Úr azt mondta: „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.”¹⁰

Krisztus tiszta szeretetét juttatjuk kifejezésre, amikor önzetlenül szolgálunk. Egymás segítése megszentelő élmény, amely felemeli azt, aki kap, és alázatossá teszi azt, aki ad. Segít nekünk Krisztus igazi tanítványainvá válni.

A jóléti terv mindig is az evangélium örök tanítételeit alkalmazta. Valóban ez az Úr módján történő gondoskodás. Újítsuk meg mindannyian a vágyunkat, hogy az Úr tárházához

tartozva megáldjunk másokat.

Azért imádkozom, hogy az Úr mindannyiunkat több irgalommal, jószívúsággal és könyörületességgel áldjon meg. Azt kérem, hogy legyen bennünk még több vágy és készség arra, hogy kezünket kinyújtva segítsünk a kevésbé szerencséseknél, az elkeseredetteknek és azoknak, akik szenvednek, hogy szükségleteik kielégíttessenek, hitük megerősödjön, szívüket pedig hála és szeretet tölthesse be.

Ádjon meg az Úr mindannyiunkat, amint engedelmeskedünk a parancsolatainak, és az Ő evangéliumában, az Ő világhosszágában járunk. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Mózes 7:18.
2. Lásd Máté 22:36–40.
3. Tan és a szövetségek 44:6.
4. Joseph Smith, in *History of the Church*, 4:607.
5. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007), 476.
6. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith*, 475.
7. *Providing in the Lord's Way: A Leader's Guide to Welfare* (1990), 11.
8. Cselekedetek 10:38; Hittételek 1:13.
9. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball* (2006), 89.
10. János 13:35.